

Mechler Kinga

„AZ ..
ÖRÜLET
ÁRA

Publio

Az örület ára

Mechler Kinga

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

Ez a nap is rosszul indul

1.

Az ébresztőóra csörgése betöltötte a szoba minden szegletét, felébresztve az alvó lányt. Janice fáradtan csapta le az órát, amely a földre zuhanva kilehelte rövidke digitális életét. A lány tudta, hogy fel kell ébrednie, mivel már így sok időt vesztegetett el azzal, hogy későbbre állította az órát. A barátai a ház előtt vártak rá, a deszka csapódásait a csukott ablakon keresztül is hallani vélte. Kinyitotta a szemeit, megfordult az ágyában, majd fújtatott és kipattant belőle.

Janice furcsa lány volt. Ősi boszorkánycsaládból származott, a felmenői közül többen is életüket vesztették az inkvizíció során. A boszorkánysága persze nem azt jelentette, hogy varázspálcával hadonászott és egy suhintásra különböző színű fénycsóvák törtek elő az ujjából. Teljesen normális lány volt, olyan képességekkel, amit sokan irigyeltek tőle. A gyógynövények minden fajtáját ismerte, kenőcsöket és főzeteket készített belőlük, tanulmányozta a csillagokat, amelyet felhasznált a jövőmondás tudományában is. Ezenkívül szellemeket és démonokat tudott megidézni.

Az iskola, amely mindezt a tudást megadta neki, a Gothik, az Északi tengeren épült, egy elhagyatott szigetcsoporton. Janice két éve járt oda, de az igazi oktatás csak szeptemberben indult. Az elmúlt évek arra szolgáltak, hogy felmérjék a diákok képességeit, előkészítsék őket a nagybetűs életre. A lány azonban már betöltötte a tizennyolcadik életévét, letette a vizsgáit, majd májusban

megkapta a levelet, hogy felvették. Sok társuk kibukott az előkészítőn, mások csak a vizsgán, mert nem volt meg a képességük és a tudásuk, hogy tovább folytassák a tanulmányaikat.

Janice középmagas lány volt, vörös, hosszú, borzolt „sörénnyel”. A szemei, az átlagtól eltérően szintén vörösek voltak, hogy miért, azt a mai napig rejtély övezte. Az anyja, Rita Bloom, a születése után megőrült, majdnem végzett az újszülött gyermekkel, majd örökre eltűnt a világban. Az apja hosszú éveket kerestette, amíg bele nem fáradt.

Mr. Bloom elfoglalt ember volt, fontos pozíciót töltött be a Minisztériumban, ahol a boszorkányok érdekeit és jogait képviselte, ráadásul a város polgármesteri teendőit is ő végezte. A nem várt fordulat következtében egyedül maradt egy apró gyermekkel, aki mellett a rengeteg papírmunkát és a fontosabb politikai ügyeket kellett intéznie. Miután besokallt, felfogadott a lány mellé egy olasz dadát, aki akkoriban csak néhány szót ismert angolul. A nő azonban a szeretetével és az odafigyelésével, Janice pótmamájává vált. Az apa nyugodtan dolgozhatott, és a lány sem élvezett hiányt semmiből, kivéve az apja szeretetéből.

Néhány évvel Janice születése után azonban történt valami, ami ismét felforgatta a család nyugalmas életét. A lány szeme vörösre változott...

Mr. Bloom és Csacska, a dada kétségbeesetten keresték a magyarázatot és a gyógymódot, hogy Janice ne jusson az anyja sorsára. A gyógyítók azonban csak azt tudták javasolni a két kétségbeesett felnőttnek, hogy várjanak, és minden furcsa elváltozást jegyezzenek fel.

A vörös szemszínen kívül azonban nem történt semmi furcsaság, a lány rendesen fejlődött és az

elmeállapotával sem voltak különösebb gondok, bár ezzel az apa, lánya tinédzserkorának kezdetén, már vitatkozott volna.

2.

Janice beballagott a fürdőszobába, hogy megpróbálja rendbe szedni rakoncátlan és sűrű, így reggeltájt ráadásul kócos haját. Miután végzett a bonyolult művelettel, magára húzott egy bő halásznadrágot, egy halálfejes pólóval, ami alatt kedvenc zenekarának a neve virított.

A lány szeme különös és egyedi színétől eltekintve teljesen normálisnak látszott, ahogyan ő maga is. Rock and Roll zenéért rajongott, a fiatalok lázadó életét élte, ha tehette bulizott, valamint minden percét a deszkájával és a barátaival töltötte. Ezzel persze az örületbe kergette a régimódi, vaskalapos apukát.

Janice kisétált a fürdőszobából, útközben felkapta a deszkáját és lefutott a lépcsőn az ebédlőbe. Az asztalnál már ott ült Mr. Bloom és Csacska is, akik elmélyült beszélgetést folytattak, egészen addig, amíg a lány fel nem bukkant. Azonnal elhallgattak, bűnbánóan lehajtották a fejüket és elmerültek a tányérjuk tartalmában. Mivel egyikük sem szólalt meg, Janice úgy döntött, némán fogyasztja el a reggelijét. Gyorsan bekapkodta a pirítósokat, majd megköszönte a reggelit és elment.

A házból kilépve megcsapta a meleg, amely szinte azonnal előntötte a testét, verejtéket csalva a

homlokára. Már mindenki ott volt, a deszka többször a betonnak csapódott, hatalmas zajt csapva az amúgy csendes környéken. Barátai az „én megmondtam, hogy késik” arckifejezéssel Janice felé fordultak, és üdvözölték őt.

Lee Cambell, Janice-szel egymagas fiú volt, szőke, rövidre nyírt hajjal és egészen sötét szemekkel. A ruhatára szintén pár számmal nagyobb méretű holmiból állt össze, amit Janice apja kifejezetten kritizált minden egyes alkalommal, ahogy lehetősége nyílt rá. Lee visszahúzó típus volt, nem nagyon szeretett beszélni, bár a barátait már régóta ismerte, közöttük már feloldódott minden gátlása.

Hedwig Wood, Janice legjobb barátnője volt. Még az előkészítőn barátkoztak össze két évvel ezelőtt, de az első beszélgetésük után, úgy érezték mintha ezer éve ismernék egymást. Azonnal egy hullámhosszon voltak, mindketten deszkáztak, ráadásul, mint kiderült, alig pár utcára laktak egymástól. A bőre kávébarna színű volt, nagy őzike szemei ártatlanná, sebezhetővé és nyugodttá tették, pedig nem kellett félteni, határozott, magabiztos és kissé lobbanékony lány volt. Hedwig elég magas volt a barátaihoz képest, hosszú fekete haját befonva hordta, hogy ne zavarja őt sportolás közben. A lány szülei is különlegesek voltak a származásukat tekintve, az apja Jamaicában, míg az anyja Hawaii szigeteken született. Hedwig örökölte babonás vénájukat, minden ékszere gyógyító, szelleműző tulajdonságokkal rendelkezett. Janice mindig kinevette érte, szerinte ugyanis ezek mind badarságok, nem segítenek semmit, csak néhány ember szeretne meggazdagodni a lányhoz hasonló, hívőkön. Hedwig most egy „Ne köss belém” provokatív feliratú pólót vett fel, egy rövidnadrággal, fejébe baseball-sapkát húzott, hogy védje magát a nap perzselő sugaraival szemben.

Aisa Francesca Manco alacsony lány volt, Hedwig mellett szinte törpének tűnt. Törékeny testalkata, fiatalabbnak mutatta, mint amennyi valójában volt. Hatalmas, kék, kissé guvadt szemei voltak, szőke haját mindig tupírozva hordta, betegesen fehér bőre szinte világított a napfényben. A lányt tavaly ismerték meg egy gördeszka versenyen, ahol Aisa bár nem nyert érmet, remekül teljesített. Janice-nek megtetszett a lány stílusa és a hozzáállása a sporthoz. Aisa imádta a kiegészítőket, annyira fanatikusan gyűjtötte őket, hogy minden ruhadarabjához külön fülbevaló, karkötő, öv és nyaklánc tartozott. Most fekete pólót viselt Kurt Cobain arcképével. Manco imádta a hajdani énekest, és mélyen érintette a férfi halála. A fülében egy apró keresztet, a nyakában pedig egy lapos, csiszolt kődarabot viselt, a kőbe értelemszerűen a „Kurt Cobain, 1994” volt vésve. Nadrágja oldalán lánc lógott, a karján pedig hatalmas golyókból álló karkötőt viselt.

A padkán pedig nem más ült, mint Mike Yong, Janice legjobb barátja, akivel már egészen kiskoruk óta ismerték egymást. Mike minden lány álma volt, helyes arca, szikrázóan zöld, hatalmas szemei mindenkit elbűvöltek, kivéve Janice-t, akire nem volt hatással barátja sármja. A fiú lehajtott fejjel ült a járda szélén, a kezeiben egy köteg papírral. A lány közeledtére befejezte a tevékenységét, és mosolyogva fogadta Janice-t.

Lee és Hedwig heves vita közepette csak úgy ontották a szavakat, az egész utca tőlük zengett.

- Sziasztok! - köszönt Janice, Mike vállára verve, majd miután megigazította a nadrágját, a fiú mellé telepedett.

- Hello, Janice! - válaszolt neki Lee nagy nehezen elfordítva pillantását a még mindig dühösen

motyogó Hedwigről.

- Te meg mit tanulsz? - kérdezte érdeklődve a lány Mike-hoz fordulva.

A fiú kezében egy halom papír és egy toll volt, serényen írt valamit, amit Janice nem láthatott.

Mike a lányra nézett, majd szégyenlősen elmosolyodott.

- Házi feladatot írok - válaszolt, majd hirtelen lehajtotta vörösödő fejét.

- Na ne. Te és a házi feladat? Hozzatok egy lázmérőt azonnal, Mike tuti, hogy beteg - viccelődött

Janice, kiérdemelve a fiú szigorú pillantását.

- Hamarosan te is elkezdhetnéd, rengeteg feladatot kaptunk a nyárra.

Éles füttyszó hasított az utca csendjébe, Janice felkapta a fejét, próbálta megállapítani, honnan jött a hang. Hedwig állt az utca végén, a domboldalon, tekintete a távolba meredt.

- Gyertek! - kiáltotta, miközben kezeivel vadul kalimpált.

Janice nagy nehezen feltápáskodott a földről, gördeszkájára pattant és Hedwig mellé gurult. Tekintete követte a lányét, ami a domb másik felén állapodott meg, egy érkező autón. A kocsit lassan megállt, hogy egy fiatal srác szálljon ki belőle. A járda szélén egy lány várakozott, majd amikor meglátta az autót, vadul integetni kezdett.

A várakozó, Jordana Harold volt, az egyik osztálytársuk, aki szintén a Gothikban tanult, sajnos. Senki nem szerette a lányt, mert volt benne valami visszataszító és idegesítő. Jordana maga volt a

megtestesült gonoszság, azonkívül beképzelt volt és borzasztóan önelégült.

Hosszú, szőke haját szoros copfba fogta, miniszoknyát viselt, egy könnyed nyári inggel, amihez puha anyagból készült csizmát húzott. Magas, vékony testalkata volt, de még így is elveszett a másik mellett.

A kocsit elhagyó alak egy fiú volt, ráadásul a leghelyesebb és legédesebb az egész iskolában. Alex Bell, alias Bow man. Nem véletlenül ragadt rá ez a becenév, ugyanis a srác kitűnően bánt az íjakkal, országos bajnok volt, az iskola kitüntettje, a kedvenc. Minden lány odavolt érte, néha az ájulás szélén állva lesték minden mozdulatát.

Amint a fiú elhagyta a kocsit, Jordana lecsapott rá, megragadta a karját, majd sétálni hívta. Alex beletörődve a sorsába némán engedelmeskedett.

A hátuk mögött a fiúk hirtelen elnevették magukat.

- Nem tudom, mit vagytok oda ezért a bájjúnárért - fintorgott Lee, miközben le nem vette volna a szemét Alex távolodó alakjáról.

Janice szúrós tekintettel méricskélte barátját, nyílt titok volt, hogy neki is tetszik Bow man, de idáig próbálta titokban tartani az érzéseit a fiú előtt. Ez azonban nem is volt olyan könnyű. Alex nagyon rendes srác volt, sokszor segített a lánynak házi feladatok terén, aki szájtátva, szomjasan itta minden szavát. Nem gondolta volna, hogy Jordanával fogja látni. A mellékelt ábra szerint a két fiatal egy párt alkotott.

Janice szíve összefacsarodott már a gondolatára is, tekintetét elfordította a vidám párocska elmosódott sziluettjéről, majd a deszkájára pattanva elhajtott a park irányába.

Barátai hatalmas zajt csapva követték.

3.

Mindent betöltött a deszkák csattogása, a csapágyak zúgása, halk zsongássá nyomva el a madarak csicsérgését. A park szélén voltak, Hedwig és Lee a földön ültek egy hatalmas szendvics társaságában, míg Mike az egyik lépcsőt vette célba. Janice nagyot kortyolt a vizéből, majd lecsúszt a legközelebbi korlátot.

A felfüggesztés azonban beakadt egy kiálló csavarba, így a lány elvesztette az egyensúlyát és hatalmas koppanással ért földet a betonon. Végigszánkázott rajta, csupasz bőre véres foltta maszatolódva követte. Miután megállapodott, magzatpózba görnyedve próbált megnyugodni. A légzése kapkodó volt, az egész teste tompán sajgott, a térde pedig fájdalmasan lüktetett. Nem mert odanézni, félt, hogy valami olyat látna, amit nem akar.

Mike és a többiek villámgyorsan mellé térdeltek, Hedwig pedig próbálta elrángatni Janice kezeit az arca elől. Megijedt, hogy a lány betörte a fejét, azért szorítja ilyen hevesen. A fájdalomtól eltorzult arc azonban sértetlennek tűnt. Halk nyögések hagyták el Janice ajkait, lehunyt szemmel viszonylag csendben szenvedett. Mike a hóna alá nyúlt, majd óvatosan az ölébe vonta a lányt. Janice arca verejtékben úszott, sípcsontja bedagadt, a kék és a lila sötétén kavargó keveréke pár perc alatt

elborította a hófehér bőrfelületet.

- Jól vagy? - kérdezte Hedwig aggódó arckifejezéssel, barátnője mellett térdelve, ujjával a lány arcát simogatva.

- Igen, de nagyon... - nem tudta befejezni a mondatot, mert az egyik közeli bokor szétnyílt, hogy utat engedjen egy magas, savanyú modorú lánynak. Jordana volt a betolakodó, arcára mosolyt varázsolt a káröröm. Le sem tagadhatta, hogy gyűlölte Janice-t. A nyomában Alex bukkant fel, tekintetében túlcorduló aggodalommal és sajnálattal.

- Csak nem elestél, Janice? - kacagott Harold kisasszony a földön fekvő lány szenvedését látva.

Bow man szúrós tekintettel elnémította a kárörvendő lányt, majd félretolta az útból, hogy a sérülthez férjen. Letérdelt a Mike-Janice páros mellé, kezeit a lányéra helyezte, majd halvány mosollyal a szemébe nézett.

- Minden rendben, Jan?

Janice határozottan bólintott, Mike pedig utálkozva figyelte Alex tökéletes arcvonásait.

- Persze, biztos rendbe jövök - a lány is mosolygott, beszipantotta Bow man örvénylő tekintete, amitől még hevesebben kezdett verni a szíve. Mindent megtett volna azért, ha belefeledkezhetett volna a fiú csókjaiba legalább egyszer. A bamba kifejezés az arcára is kiült, mert Alex elnevette magát, felállt, majd leporolta a nadrágját és Jordanához lépett.

- Meg kellene nézetned magad egy orvossal.

Janice szégyenkezve lehunyta a szemeit. Utálta, hogy ennyire feltűnőek az érzései. Jordana megragadta a fiú kezét, majd maga után vonszolva, elhagyták a parkot.

- Neked pedig nem kellene barátkoznod ilyen buta libákkal - sziszegte Janice, miközben a fájdalom egyre jobban szétterjedt a testében.

Barátai segítségével sikerült lábra állnia, Mike és Lee két oldalról támasztották meg a lányt, aki még mindig kótyagos volt az eséstől. Hosszú óráknak tűnt, amíg elértek a házhoz. Janice bal lába teljesen használhatatlan volt, azonkívül percről perce csúnyábban nézett ki.

Mike egészen az ajtóig kísérte, majd egy cuppanós puszi kíséretében magára hagyta a lányt.

- Bocsi, de inkább kihagynám apád dührohamát. - Bűnbánó mosollyal az arcán elsietett, hogy a szomszédos ház ajtaja mögött eltűnjön.

Janice mély levegőt vett, majd lenyomta a kilincset. Minél gyorsabban fel kellett jutnia az emeletre, még mielőtt az apja észreveszi bicebóca mozgását. Már a második lépcsőfokon járt, amikor egy mély hang mordult fel a háta mögül. A lánynak meg sem kellett fordulnia ahhoz, hogy tudja, Mr. Bloom áll mögötte, ráadásul dühösen.

- Megsérültél? - kérdezte a hang mérgesen, mégis elégedetten.

- Igen, és? - fordult meg egy pillanatra, majd folytatta az útját a szobája felé. Nem volt túl jó a viszony Mr. Bloom és közte, mindig megtartották a kellő távolságot, úgy éltek egymás mellett, mint két idegen.

Ma azonban minden más volt. Mr. Bloom a kezébe vette az irányítást, nem hagyta szó nélkül lánya pimaszkodását, határozottan elé penderült, majd szigorú tekintettel megállásra készítette Janice-t.

- Húzd már fel azt a nadrágot! - Hangja korbácsként csattant a lány hátán, aki ijedten összerezzen a hirtelen hangnemváltoztatástól.

Nem volt hozzászokva ahhoz, hogy az apa emelt hangon beszéljen vele. Sőt, általában semmilyen hangnemhez nem volt hozzászokva. A közöttük lévő kommunikáció kimerült a köszönésben. Éppen ezért eldöntötte, nem engedi, hogy beleszóljon az életébe és a hobbjába. Szinte nem is ismerte a saját lányát, nem tudta milyen zenékért rajong, milyen könyveket olvas és volt-e már fiúja.

- Apa, én így szeretem hordani, amúgy meg nem hiszem, hogy az öltözködésem miatt állítottál meg. Nem szokásod beleszólni az életembe.

A férfi elszégyellte magát. Arcát halvány pír színezte, de ennek ellenére elszántan Janice szemébe nézett, majd némán megrázta a fejét.

- Valóban nem. Igazad van, beszélni szerettem volna veled.

A lány arca fájdalmas fintorba torzult a szavak hallatán. Már csak ez kellett, nincsen éppen elég baja az apja nélkül is?

- Gyere velem - lehelte a férfi felé fáradtan, majd tovább bicegett a szobája felé. Ha már végig kellett hallgatnia Mr. Bloom szentbeszédét, legalább hazai pályán legyen, úgy talán elviselhető a

dolog.

A lány szobájának ajtaja csikorogva tárult fel előttük, a falakat beborították a deszkás plakátok, valamint a zenekarok fotói. Mr. Bloom szörnyülködve felnyögött, tekintetét az egyik poszterről, a másikra fordítva.

- Kik ezek a degenerált...

- Apa - szólt rá Janice szigorú tekintettel, kezével intve, hogy foglaljon helyet valahol. - Nem ezért jöttél, úgyhogy inkább arról beszéljünk.

Mr. Bloom megköszönte a torkát, majd zavartan az ágy szélére telepedett.

- A családnk az egyik legősibb boszorkány vérvonalba tartozik, ami hatalmas felelősséggel és kötelezettségekkel jár. És ez rád is vonatkozik, neked is vannak bizonyos kötelezettségeid - kezdte a férfi, mire Janice gyanakodva közbevágott.

- Mire akarsz kilyukadni? - hangja barátságatlanul csengett, előre félt a továbbiaktól.

- Arra, hogy holnap tartjuk a Lughnasadh-ot. Ez az egyike a legfontosabb ünnepeinknek. Idén az a megtiszteltetés ért, hogy a mi házunkban tartják az összejövetelt, ezért kérlek, hogy velem együtt képviseld a családot.

Janice mély sóhaj kíséretében némán bólintott. Nem ellenkezett, mert tudta, hogy kötelessége képviselni a Bloom családot, áldozni az istenek előtt. Az apa meglepődötten hátrahőkölt. A reakcióját látva, arra számított, hogy a lány hevesen tiltakozni fog, miközben előveszi a legidegtépőbb hisztijét,

és az örületbe kergeti vele. Ehelyett azonban egy vér komoly Janice-t kapott, aki némán bólintott, tiszteletben tartva a hagyományokat, a család hatalmát és a kötelezettségeit.

Négy fontosabb ünnep létezett a boszorkányok körében, ezek mindegyike egy-egy évszakhhoz kötődött. Ilyenkor a boszorkányok összegyűltek, és együtt dicsőítették az isteneket. A Lughnasadh is egy ilyen ünnep volt, amit augusztus 1-jén tartottak meg, minden évben más szervezésében. Úgy tűnt idén Mr. Bloomé volt a megtiszteltetés. Janice, bár a háta közepére kívánta a bált, mégis kötelességének érezte, hogy részt vegyen rajta.

- Meg kellene nézetned a lábad - váltott témát az apa, aggódó tekintettel figyelve a lány minden arcrándulását.

Janice némán bólintott, szó nélkül túrva, hogy Mr. Bloommal karöltve lebecsűljen a rendelőbe. Az orvos a lakásukban lakott, Janice apja talán túlságosan is aggódott a lányáért, ezért házhoz hozatta a frissen diplomázott férfit, aki teljes mértékben meg volt elégedve helyzetével. Rendelőt kapott, volt hol laknia, valamint más pácienseket is fogadhatott. Azonban, ha valami gond volt, az ifjabb Bloomot kellett előtérbe helyeznie. Hát ez most egy ilyen helyzet volt.

Dr. Michael Orelly huszonnyolc éves, fiatal férfi volt, hirtelenszőke hajjal, vakítóan kék szemekkel, amit szemüveg mögé rejtett. Úgy tűnt a rendelési időn kívül érkeztek, de rájuk ez amúgy sem vonatkozott. Dr. Orelly a papírjait rendezgette, amikor halkán megkopogtatták az ajtót.

Janice bebicegett a helységbe, az apjával az oldalán, és leült a legközelebbi székbe.

- Segíthetek valamiben, Mr. Bloom? - kérdezte udvariasan az orvos, ujjaival a halántékát masszírozva.

- Janice gördeszkázás közben elesett, nagyon csúnyán néz ki a lába. Örülnék, ha megvizsgálná - válaszolt az apa, dorgáló tekintetét a lányára vetve.

Dr. Orelly felállt a székből, kezével intett Janice-nek, hogy üljön fel a vizsgálóasztalra, majd mellé lépett. Kezei óvatosan a lány lábára fonódtak, majd nyomást gyakorolt a csontokra. Janice fájdalmasan felsikított, arcáról ömlött a verejték, ujjai görcsösen az asztal bőrhuzatába mélyedtek.

Orelly szomorúan megrázta a fejét, majd Mr. Bloom felé fordult.

- Ha helyes a diagnózisom, és ez elég valószínű, Janice-nek szüksége lesz egy gipszre. eltörött a lába.

Eltörött a lába - visszhangzott a lány fejében a mondat, bambán elengedve a füle mellett a beszélgetést. Holnap versenyre kellene mennie, de ez jelen körülmények között egyszerűen lehetetlen küldetésnek bizonyul. Azon kívül télen tartják majd a legfontosabb versenyt az elmúlt tíz évben, nem szeretné egy véletlen baleset miatt feladni.

- Mikor jön rendbe? - kérdezte Janice homályos tekintettel, kábán, teljesen lesokkolódva a hírhallatára.

- Két-három hónap múlva már képes leszel deszkázni, ha erre gondoltál - válaszolta mosolyogva az orvos.

- Még csak az kellene! - csattant fel Mr. Bloom paprikapiros arccal.

Janice válaszra sem méltatta az apját, némán tűrte, hogy Dr. Orelly gipszet öntsön a lábára. Miután végzett, visszabicegett a szobájába. Mielőtt azonban hangosan csattant volna mögötte az ajtó, Mr. Bloom még utána kiáltott.

- A ruhád és a cipőd a szobában vár.

Janice dühösen körülnézett, majd ép lábával arrébb rúgta a csillogó magas sarkút az útból. Rühellte a kényelmetlen cipőket, és akárhogyan is nézzük, ez abba a kategóriába tartozott, a maga minimum tizenkét centis sarkával.

Ha tehetne volna, még utána is köp, de hát mégiscsak ezt kell viselnie másnap a bálon.

4.

Janice az ágyban feküdt, párnák ölelésében, miközben a punk-rock zene üvöltött a szobában. Még a falak is beleremegtek a zajba. Hirtelen kinyílt az ajtó, a lány pedig elnémította a ricsajt, hogy a betolakodóra vethesse dühös pillantását.

- Kopogni nem tudsz? - förmedt rá cseppet sem barátságosan.

- Chiedo scusa. Elnézést - dörmögte a nő lehajtott fejjel, elszégyellve magát.

Csacsa volt az, a dadája, aki gyerekkora óta mellette állt, nevelte, a lány pedig pótmamaként tekintett rá. A nő olasz volt, amit folyamatosan használt a beszédében, de csak alapfokon, hogy Janice is megértse. Csacsa bűnbánó tekintettel ácsorgott az ajtóban, a lány pedig azonnal megsajnálta.

- Non importa - legyintett a lány, miközben széles mosoly terült el fáradt arcán. - Gyere beljebb.

Csacsa leült az ágy szélére, anyáskodó arckifejezéssel vizsgálta Janice lábát.

- Nem figyeltél oda. - Hangja szemrehányóan csengett.

Mintha az apját hallotta volna.

- Teljes mértékben odafigyeltem - csattant fel a lány önérzetesen.

A lába borzalmasan viszketett a gipsz alatt, de sehogy sem tudott normálisan hozzáférni az érintett területhez.

- Apád nagyon mérges rád - szólalt meg ismét a nő, tekintetéből eltűnt a szemrehányás, hogy átadja a helyét az aggodalomnak.

- Apa mindig mérges rám - sóhajtotta Janice, magában dühöngve. - Már ha éppen foglalkozik velem.

- Ne beszélj butaságokat, kincsem. Apád mindig foglalkozik veled, csak nagyon elfoglalt. Szeret téged, és fél, hogy valami butaságot teszel.

- Mit? - fakadt ki a lány, fáradtan a dada szemébe nézve.

- Nem nézi jó szemmel, hogy egy hozzád hasonló előkelő, nemesi származású lány ilyen otrombán viselkedik, és ehhez hasonló igénytelen, férfi holmikat visel.

- Majd én eldöntöm, hogy mit veszek fel - ordította torkaszakadtából Janice, kezeivel ingerülten az ajtó felé mutatva. - Kérlek, menjél ki. Nem akarom ezt hallgatni. Fáradt vagyok.

Az ajtó némán becsukódott a dada mögött, a lány pedig fáradtan visszasüllyedt a párnabarikádba. Már csak ez kellett. Van elég gondja anélkül is, hogy az apja kémeket küldene a nyakába.

A nap már lemenőben volt, lassan elnyelte a horizont, vérvörösre festve az ég alját. A lány elszundított, megviselte a mai nap.

5.

Halk neszre ébredt, a szobára rátelepedett a sötétség, csak a hold halvány fénye derengett az egyik sarokban. Éjszakai látogatója az ágy mellett sétált fel-alá, mintha habozna, vagy várna valamire.

Janice ujjai hangtalanul az athaméra fonódtak, a szent tört mindig az ágya mellett tartotta, nem éppen önvédelmi célzattal. Az athamé szent és sérthetetlen volt, a szertartásokhoz használták, nem pedig mások megsebesítéséhez. Ha netalán sikerülne a betolakodóba mélyesztenie a pengét, új tör

után kellene néznie, mert ez már használhatatlan lenne. Az istenek pedig megharagudnának rá.

Most mégis elszántan szorongatta, hogy megvédhesse magát, ha arra kerülne a sor. A betolakodó még mindig nem szánta el magát a cselekvésre, folytatta idegtépő sétálását a szobában. Janice úgy döntött nem vár tovább. Háromig elszámol, majd megtámadja az illetőt.

Egy. Kettő. Három...

És már lendült is előre. A fém megcsillant a hold fényében, a látogató arcát láthatóvá varázsolvá. Villámgyorsan irányt változtatott. A kést elhajította a sarokba, miközben egy halk sikoly hagyta el a száját. Amikor a tőr a sarokban landolt, hevesen kalapáló szívvel megpróbálta összeszedi magát.

Alex állt a sarokban, elkerekedett szemekkel, halálra rémülve. Lépések koppantak a kinti folyosón, majd felcsendült Mr. Bloom aggodalmas hangja.

- Jól vagy, Janice? - kérdezte gyanakodva, kezeit a kilincsre helyezve.

- Igen, csak rosszat álmodtam. Nyugodtan menj vissza aludni.

A lépések ismét felhangzottak, távolodtak, majd teljesen elhaltak. Apja visszatért a szobájába, hogy zavartalan álmát tovább folytassa. A lány dühösen Bow mannek támadt, apró ökleivel ütve az izmos mellkast.

- Normális vagy? - Hangja ijesztően vékony volt, egy hajszál választotta el attól, hogy sírni kezdjen. - Majdnem megöltelek.

- Sajnálom - nyögte még mindig sokkosan a fiú. - Nem gondoltam volna, hogy így neked támadsz. Nem akartalak felébreszteni, olyan édesen aludtál.

Arca ellágyult, miközben Janice tekintetét fürkészte. A lány a kislábujjáig pirult, rövid hőhullámok törtek fel a hálóruhája alól. Csak a vak nem láthatta, hogy teljesen odavan Alexért.

- Minek köszönhetem késői látogatásodat? - kérdezte fáradtan, laposakat pislogva a lány, miközben tekintetével az asztalon álló órát kereste. Hajnali három.

- Nem bírtam aludni, gondoltam átnézek hozzád - vigyorgott a fiú, miközben le nem vette volna a szemét a lányról.

Volt is mit néznie rajta. Janice ugyanis kifejezetten csinos volt, még a bő ruhák alatt is felsejlettek nőies domborulatai. Az arca ártatlanul szép, amit még pikánsabbá varázsoltak vörösen izzó szemei, és lángoló hajzuhataga.

- Nem mondták még neked, hogy nem illik lányok szobájában tartózkodni ilyen késői órán? - nevetett fel Janice, zavartan hátrarázva dús sörényét.

Egy pillanatra elsötétedett a szoba, mintha valaki elsuhant volna a ház előtt, hangtalanul, félelmet csempészve a két fiatal szívébe. Janice ijedten az ablakra kapta a pillantását, az izmai görcsbe rándultak, teste elernyed, szemei kifordultak.

Alex rémulten figyelte a lány néma rohamát, tekintetét néha az ablakra vetve. Vörös szempár villódzott közvetlen közlelről, fenyegetés áradt belőle, érezhetően elszívva Janice energiáját. Bow

man gondolkodás nélkül cselekedett, felpattant, majd egyetlen határozott mozdulattal az ablak elé rántotta a hosszú, nehéz anyagból készült függönyt. A lány megkönnyebbülten elernyed a padlón, szemeit erőtlenül próbálta nyitogatni.

Alex, Janice fölé hajolt, a verejtékben úszó arcot az ölébe húzta, ahogy Mike tette reggel, majd lány hangon beszélni kezdett.

- Nincs semmi baj, Jan, már elment. Itt vagyok melletted, nem történhet semmi veled.

A lány szemei felpattantak, az imént látott vörös izzás a tekintetébe költözött.

Alex elkerekedett szemekkel, rémülten elhúzódott tőle. Félelemmel töltötte el a látvány, elborzadva meredt a gyönyörű, túlvilági arcba.

A lidérc, amilyen gyorsan jött, olyan gyorsan el is tűnt a sötétség mélyén, Janice ismét a régi volt, fáradtan, erőtlenül pihegett a földön, remegve a szobát körbeölelő hidegben.

Alex a karjaiba vette a lányt, az ágyra fektette, kezeivel gondosan betakarta, nehogy megfázzon. Miután végzett, kimászott az ablakon és hagyta, hogy elmosódott alakját elnyelje az éjszaka.

6.

Reggel vad csapkodásra ébredt. Papír szakadt, könyvek potyogtak a földre, olyan volt mintha

tornádó pusztította a szobában. Janice kinyitotta a szemeit, majd a zaj forrására fordította a tekintetét.

Egy ismeretlen nő állt az asztala mellett, kezében néhány gyűrött papírt szorongatva. Az egyik falrész teljesen le volt csupaszítva, a plakátok szétszaggatva heverték a földön. A lány dühös fúriaként kipattant az ágyból, begipszelt lábát maga után vonszolva a nő felé lépett.

- Ki a franc maga? - üvöltötte az ismeretlen arcba, kezei fenyegetően a nő felé lendültek.

- Jó reggelt, kisasszony, az illemtanárod vagyok - hangzott a fennhéjázó válasz a savanyú, sznob arcból.

- Apa! - visította Janice torkaszakadtából, tehetetlen volt a dühtől, szíve szerint felképelte volna az állítólagos illemtanárt.

Mr. Bloom felhúzott szemöldökkel belesett az ajtón, tekintete értetlenül meredt a zilált külsejű lányra.

- Valami baj van? - kérdezte nyugodtan, hangja sem rezdült.

- Mi ez az egész? Mi a francnak illemtanár? És amúgy is, mit képzelsz magáról, mi jogon turkál a cuccaim között? Ez a magánszférám, nincs joga senkinek a megkérdezésem nélkül rendezkedni! - ordította Janice teljesen kikelve magából, a hangja rekedtesre torzult, az arca vörös volt a felháborodottságtól.

- Ó Madame Rosaline, az illemtanárod. Megtanít arra, hogyan kell normálisan viselkedni a bálon.

Amúgy meg olyan joggal turkál a cuccaid között, hogy én kértem meg rá. Rendet tesz, elfogadható kinézetű lányszobává alakítja ezt a porfészket, és ami a legfontosabb, eltünteti ezeket az ocsmány rock együtteseket a faladról.

- Csacsza! - kiáltotta a lány utolsó reménységében bízva.

A dada pár pillanat múlva meg is jelent a szobában, pirospozsgás arccal, láthatóan kerülve Janice tekintetét.

- Si? - kérdezte engedelmesen, végig Mr. Bloom arcát fürkészsze.

- Segíts, Csacsza, ezek ketten összeesküdtek ellenem! - Kétségbeesett arccal szuggerálta a kedves középkorú nőt, a kezei remegtek az idegtől.

A dada azonban elutasítóan megrázta a fejét. Mr. Bloom védőn elé lépett, lányára fordítva szigorú pillantását.

- Megtiltottam neki, hogy segítsen. Ő az én alkalmazottam, tőlem kapja a fizetését - dörrent rá a férfi.

Ijesztően nagydarabnak és félelmetesnek tűnt a reggeli napfényben. Janice-nek volt egy olyan érzése, hogy mágia van a dologban. Az apja nem szokott ilyen tiszteletreméltónak és hatalmasnak tűnni. Le sem tagadhatta volna, hogy a Víz kovenében végzett, az igézésekhez és a politikához nagyon értett.

- Per piacere mi prepari un bagno caldo e mi porti il sapone - fordult Csacsza felé a lány, apja

szavait teljesen figyelmen kívül hagyva.

A dada engedelmesen biccentett, majd eltűnt a fürdőszobaajtó mögött.

Mr. Bloom gyanakodva Janice felé fordult, majd mérgesen ráfordult.

- Mit mondtál neki?

- Csak azt, hogy készítsen meleg vizet és hozzon szappant. Talán már ez is baj? - kérdezte a lány flegmán, undorodó arckifejezését apjára vetve.

Madame Rosaline, Janice kedvenc zenekarának a képét készült leszedni a falról, amikor a lány dühösen ráordított.

- Ha hozzá mer nyúlni, esküszöm, hogy megátkozom. - Tekintetében fenyegető fény villant, aurája ijesztően vibrált körülötte.

Az illetanár ijedten elrántotta a kezét a képtől, mintha kígyó mart volna felé, Janice pedig elégedetten a fürdőszobába sétált.

7.

A fürdőszobában már lágyan csobogott a víz, és eperillatú hab terült szét a hatalmas, medencéhez hasonló kádát betöltő folyadék felszínén, amikor Janice belépett. Csacsca bocsánatkérő

mosollyal az arcán távozott, a lány pedig levetette a hálóingét. A gipsszel jó néhány percig bénázott, mire végül bevergődött a forró fürdőbe. Rögtön el is merült a rózsaszín habban, magába szippantotta a habfürdő illatát és ellazultan hátradőlt a kádban.

Valaki halkán megkopogtatta az ajtót, majd választ sem várva belépett a helységbe. Mr. Bloom megállt a kád mellett, szigorú és csalódott tekintetét a lányára vetette.

- Nagyon csúnyán bántál Madame Rosaline-nal.

Janice dühösen a vízfelületre csapott, hab fröccsent szét a szobában.

- Ha nem tudsz elfogadni olyannak, amilyen vagyok, szerintem ne is beszéljünk.

- Tudod, hogy nem erről van szó. Én, elfogadlak olyannak, amilyen vagy, de este a bálon nagyon sok fontos ember lesz ott és fontos lenne a jó benyomás.

- Miért, itt lesz az Offspring, a Sum 41...

- Elég! Nem tudom kik ezek, de már a nevük is borzalmas. Nem, degeneráltakat nem hívtam meg.

- Látod? - csapott le hirtelen a lány - És te úton-útfélen azt hangoztatod, hogy elfogadsz.

- Ne menjünk bele ebbe a vitába, jó? Elküldöm Madame Rosaline-t.

Janice felemelkedett a kádban és széles mosollyal az arcán magához szorította az apját, rózsaszín habbal piszkolva be a makulátlan öltönyt.

- Köszönöm, köszönöm.

- Elég, Janice, tiszta víz leszek.